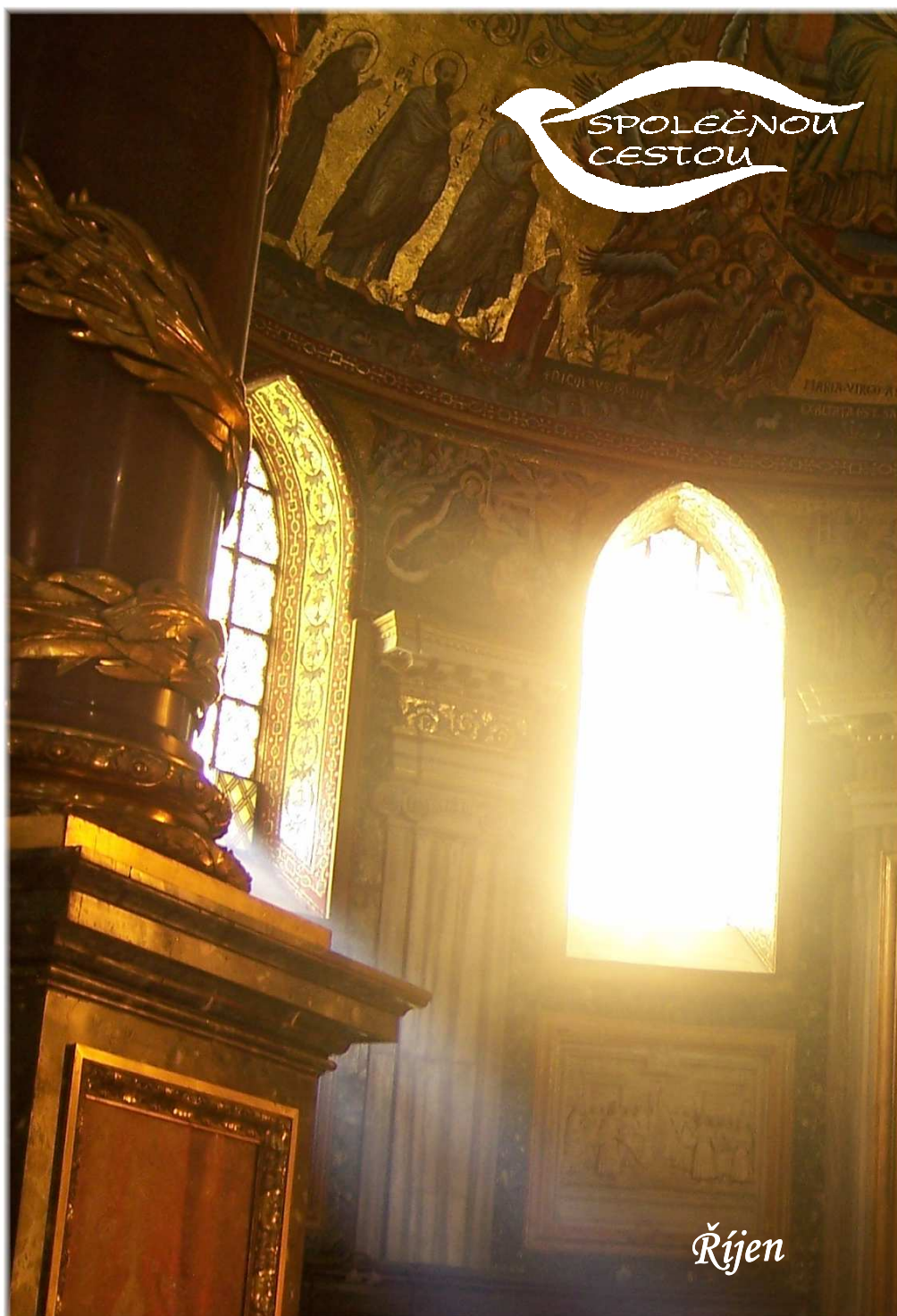

SPOLEČNOU
CESTOU

Říjen

1 Obsah

Úvodní slovo	2
Z farní kroniky	
Rok 1938 (přepis farní kroniky).....	3
Rozhovor s P. Petrem Piřhou	5
Světová náboženství	
Judaismus - VII. Symbolika	7
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	9
Stránka dětí	
Sedmikrásek	10
Ministranti, Misijní klubko.....	11
 Příspěvky ze života farnosti	
Rokytnice nad Jizerou, Tábor v Rudíkově.....	12
Misijní klubko o prázdninách.....	15
18. Katolická charismatická konference	16
Nad hrobem	17
SCM 2007 Tábor Klokoty.....	18
Střídání farářů	19
Setkání v Radešínské Svatce.....	20
Farní pout' do Polska	21
Kdybych já byl	24
Pastorační a ekonomická farní rada	
Zprávy z PFR a EFR.....	25
 Ze života farnosti	
Pozvánky.....	27
Svátosti a svátostiny	28

Svátosti - biřmování

V den křtu to byli rodiče, kteří nás slavnostně přinesli do kostela. Vlastně jsme tehdy do všeho vstupovali nově: do světa, do rodiny, do církve. Pokaždé se na nás někdo těšil.

Při prvním sv. přijímání jsme přijali Ježíše ve svátostech. On přijímá člověka stále a tehdy jsme i my mu stáli blíž. Jako je malé dítě stále v blízkosti své mámy, tak má duše toužit být v blízkosti Boha, patřit na něj, držet se ho co nejpevněji. Ale i ta největší předsevzetí jsou někdy nahlodána, člověk není anděl, a tehdy pomocí další svátosti „smíření“ se navracíme stále k tomu prvotnímu odhodlání milovat a dělat dobro.

Když se uzavíral dětský svět, tehdy při tom *nakročení do světa* dospělých, jsme byli vyzváni promyslet svou víru. Stát se zodpovědnými za svou víru. Jeden náš jezuitský kněz řekl: „Jaký je tvůj vztah k bližnímu - takové je a bude i tvé křesťanství“. Možná není kolikrát problém ani tak v tom, jak nás vnímá okolí, ale naopak jaký k lidem okolo nás máme vztah my. Jedině láska byla zatím schopna proměnit svět v lepší, to ostatní byl většinou přehmat, pokud nechceme mluvit o tyranii.

Svátost biřmování nás vede ke křesťanské dospělosti, jejímž znakem nebude další průkazka v naší peněžence, kterou na požádání ukážeme, ale křesťanskou dospělost vyjadřují životní postoje, kterými vydáme svědectví o zralosti naší víry. Není to nejsnadnější cesta, zůstat věrný svému svědomí, neuhnout. Pán slíbil pomoc Ducha svatého, který nás má naučit správnému vztahu k Bohu a bližním. Tato dvě „b“ – Bůh a bližní jsou měřítkem vyspělosti naší víry.

Dospělost fyzická se projeví v letech dospívání.

Dospělost právní přijde sama s věkem plnoletosti.

Dospělost víry je darem Ducha Svatého a tu přijímáš ve svátosti biřmování.

Přeji našim mladým spousty odvahy přijmou ve svátosti biřmování živou víru. „Víra je výzva!“ napsal Jan Pavel II. Ať se tedy dobře zhostíte této výzvy svého života!

P. Pavel Lazárek

Rok 1938

Důležitou událostí pro náboženský život farnosti byla sv. misie, konaná ve dnech 5. - 13. března 1938. 4. Misii konali kněží - redemptoristé z Brna. P. Jaroslav Kalous, P. Václav Novák a P. Jan Pinc.

Pořad sv. misie:

Sobota 5 března: odpoledne zpověď školních dětí.

Neděle 6. března: 7:45 hod vzývání Ducha sv. a úvodní kázání (P. Kalous),
mše sv., spol. sv. přijímání dětí s promluvou a obnovou
křestního slibu.
10:30 hod kázání: Jedno potřebné – spása duše (P. Novák)
14:00 hod stavovské kázání pro ženy a matky (P. Kalous),
mše sv., spol. sv. přijímání dětí s promluvou a obnovou
křestního slibu.
15:30 hod výklad a modlitba sv. růžence
16:00 hod kázání: Těžký hřích - největší zlo (P. Novák),
nato za zvuku zvonů potichu 3x Otče
náš za obrácení hříšníků. Tato modlitba
byla pak denně po hlavním kázání
odpoledním.

Pondělí 7. března: 6:00 hod první mše
7:00 hod druhá mše
7:30 hod Zpověď I. (P. Pinc), nato třetí mše
- zpovídání po celý den
14:00 hod stavovské kázání pro dívky (P. Novák)
16:00 hod růženec
16:30 hod kázání: Smrt (P. Kalous)

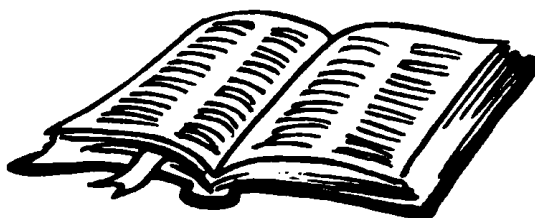
Úterý 8. března: 6:00 hod první mše
7:00 hod druhá mše
7:30 hod kázání: Zpověď II. (P. Pinc), nato třetí mše
- zpovídání po celý den
16:00 hod růženec
16:30 hod kázání: Soud (P. Kalous)
17:00 hod stavovské kázání pro muže (P. Kalous)

Středa 9. března: 6:00 hod první mše
7:30 hod kázání: Křesťan musí odpouštět (P. Pinc), nato
třetí mše a při ní společné přijímání žen.
16:00 hod růženec
16:30 hod kázání: Peklo (P. Kalous)
17:00 hod stavovské kázání pro jinochy (P. Novák)

- Čtvrtek 10. března: 6:00 hod první mše
7:00 hod druhá mše
7:30 hod kázání: O modlitbě (P. Pinc), nato třetí mše a při ní společné přijímání dívek
16:00 hod růženec
16:30 hod slavnost mariánská (P. Novák)
- Pátek 11. března: 6:00 hod první mše
7:00 hod druhá mše
7:30 hod kázání: Hříchy páchané jazykem (P. Novák),
16:00 hod růženec
16:30 hod slavnost nejsvětější svátosti (P. Kalous)
- Sobota 12. března: 6:00 hod první mše
7:00 hod druhá mše
7:30 hod kázání: Příkázání církevní (P. Novák),
16:00 hod růženec
16:30 hod kázání: Známky pravé církve (P. Pinc)
- Neděle 13. března: 6:00 hod první mše
7:00 hod druhá mše
7:30 hod kázání: Prameny nevěry (P. Novák),
8:00 hod ranní, společné přijímání mužů a jinochů
10:30 hod kázání: Život podle víry (P. Kalous)
14:00 hod výklad o odpustcích a svěcení devotionalií
14:30 hod průvod s misionárním křížem (1300 lidí)
15:00 hod kázání: V kříži je vítězství, síla, útěcha a spása (P. Kalous), ukončení s. misie, Te Deum

Misie měla krásný průběh. Horlivost věřících byla příkladná a stupňovala se. Matrikové katolíci ve své většině však zůstali chladni a nezúčastnili se. Stavovská kázání pro muže a ženy byla zvláště krásná: praktická, rozhodná a řízná. Působila velmi dobře. Hodiny jednotlivých pobožností se osvědčily. Penitentů bylo 1902, komunikantů 4636. v hojném počtu se zúčastnili sv. misie také lidé z okolních farností. Misionářům dáno pro klášter Kč 1100,--. Misionární kříž z modřínového dřeva a klekátko zhotovil stolař Metoděj Horáček.

pokračování příště

Více číst, méně televize, více myslet

Jednou po skončené pobožnosti křížové cesty jsem se v sakristii obrátil na pana faráře: „To bylo silný, odkud ty texty pane faráři máte?“ A on mi ukázal brožurku, kde bylo napsáno: P. Petr Piťha - „Křížové cesty“. Trochu mě to zarazilo: „To je ten bývalý ministr školství?“ „Ano.“ Zněla jeho odpověď... Dnes už bych se tak nedivil.

P. Prof. PhDr. **Petr Piťha**, CSc. je nejširší veřejnosti znám především jako ministr školství z let 1992 -1994. V křesťanských kruzích je znám jako kněz i autor zajímavých publikací. Jsou to jednak malé knížečky o základních pojmech náboženského a kulturního života vydávané v edici „Chvilka klidu“, i velké práce historické „Čechy a jejich svatí“ nebo „Paměť a naděje“. Zatím poslední knihou je „Výchova - naděje společnosti“.

V souvislosti s připravovanou návštěvou P. Piťhy v naší farnosti jsme využili příležitosti a položili mu několik otázek pro náš časopis.

V poslední době jste se jako spisovatel docela rozepsal. Co bylo impulsem pro takovou aktivitu?

Potřeby lidí.

Kde berete nápady?

Přicházejí z ticha při soustředění.

Jaké čtenáře chcete oslovit?

Kohokoli.

Co byste jim chtěl hlavně sdělit?

Že bez užití rozumu a akceptování řádu si ublíží.

V jakých oblastech panuje podle vás mezi lidem největší nevědomost?

Panuje ve všem, ale nebezpečná je nejvíce v morálce.

V čem jsou lidé podle vás nejvíce manipulováni?

V přijetí konzumního stylu.

Co byste doporučil (případně nedoporučil) aby lidé četli a sledovali?

Více číst, méně televize, více myslet, ať čtu či vidím cokoliv.

Co soudíte o způsobu, jakým naše sdělovací prostředky informují o katolické církvi?

Informují zkresleně o všem, tedy i o církvi.

Čím bychom mohli přispět k tomu, aby lidé v našem okolí mohli vidět církev jinak, než je jim předkládáno sdělovacími prostředky?

Kvalitou svého života, ze skutků lze poznat, jací jsme.

Při minulé návštěvě v naší farnosti jste se zmínil o potřebné reformě občanské výchovy na základních školách. Mohl byste nám přiblížit její principy?

Vychovat z žáků poctivé, čestné lidi.

Byla tato reforma někde zkoušena?

Ano.

Proč reforma nakonec nebyla přijata?

Společnost si plete svobodu a svévoli.

Co byste z našeho školství odstranil anebo čeho je tam příliš?

Nemám moc nic odstranit.

Co v našem školství chybí nebo čeho je tam málo?

Kázně a statečnosti.

Jak mohou rodiče ovlivňovat dění ve škole?

Dobře i špatně. V radách škol a při rodičovských schůzkách.

Mohou rodiče nějak doplňovat, kompenzovat nebo snad dokonce zachraňovat to, co se ve škole dělá špatně?

Jistě, výchova je hodně na nich vždycky a vědomosti mohou doplnit podle svých znalostí.

Kdybyste měl říct tři věci, na které by rodiče při výchově svých dětí měli klást důraz, co by to bylo?

Práce, pravda, ohleduplnost.

A kdybyste měl říct tři věci, před kterými by rodiče měli své děti chránit?

Nudou, leností, sobectvím.

V naší farnosti budete mít přednášku na téma „Nebojme se být jiní“ určenou především pro mládež a „Před čím chránit naše děti“ určenou především pro rodiče. Co byste řekl farníkům v nedělních ohláškách a lidem v obecním rozhlasu, aby na vaši přednášku přišli?

Že se bude mluvit o jejich problémech a jejich budoucnosti.

Chtěl byste ještě něco čtenářům našeho farního zpravodaje vzkázat na závěr?

Ano, aby se nebáli hájit spravedlnost.

Za odpovědi P. Piťhovi děkují Jan Novotný, jáhen Ladislav Kinc a Josef Kánský.

Světová náboženství: Judaismus - VII. Symbolika

Ke každému náboženství patří osobitá symbolika - dávání náboženského významu předmětům, úkonům, sdělením apod. S různými židovskými symboly se můžeme setkat např. v literatuře, v televizi nebo i při návštěvě židovského ghetta či hřbitova, kde jsou jimi doslova posety náhrobky. Abychom jim dobře porozuměli, vysvětlíme si několik nejznámějších.

Šesticípá Davidova hvězda, tzv. hexagram, též lze nazývat Šalamounovo znamení, je tvořena dvěma protínajícími se rovnoramennými trojúhelníky; vyjadřuje prostupování a spojení živlů ohně (nahoru směřující trojúhelník) a vody (dolů směřující trojúhelník) a také tajemství vesmírné rovnováhy a současně vzestup ducha a tajemství smrti. Toto původně magické znamení znali již staří Egypťané. V roce 1948 Židé umístili hvězdu, kterou jim nacisté vnutili jako potupné znamení, s hrdostí do středu vlajky svého státu Izraele.

Žehnající ruce kohenů, jde o kněžské gesto požehnání roztaženými prsty obou rukou doprovázené slovy: „Nechť Ti Bůh žehná a ochraňuje Tě, nechť Pán nechá svou tvář zářit nad Tebou.“ V rodinách takto rodiče žehnají dětem každý pátek před sabatem.

Sedmiramenný svícen, tzv. menorah - symbolizuje sedm dnů Stvoření a je zejména symbolem setkání s Hospodinem. Původní zlatý svícen byl snad umístěn ve svatyni židovského chrámu v Jeruzalémě. Po prvním zničení chrámu (586 př. Kr.) byla pro obnovený chrám zhotovena kopie originálu.

Vinný hrozen - symbolizuje království Boha, Izrael a dvanáct kmenů, zejména kmeny Judy a Josefa, které představují dvě formy židovské vlády: v exilu a v zemi izraelské. V obecnějším pojetí je hrozen symbolem samostatnosti Izraele.

Jarmulka či kipa je židovská pokrývka na hlavě, pletená čepička (židovští kněží měli zpočátku holé hlavy symbolizující židovské náboženství - „Brah se touhám“), je definitivním přiznáním se k židovské víře v Jediného Boha.

Osmiramenný svícen, tzv. chanukija (resp. devítiramenný svícen) - se zapaluje o svátku Chanuka. Má osm ramen pro osm svíček v jedné řadě a jedno rameno oddělené pro pomocnou svíci zvanou „šamaš“ (sluha). Zajímavý je způsob zapalování - první den zapálíme jednu svíčku, druhý den dvě a tak dále, až osmý den hoří všech osm svíček. Svíčky chanukie nezapalujeme zápalkou nebo zapalovačem, ale pomocí „šamaše“.

Mikve je židovská rituální lázeň s čistou tekoucí a přírodní vodou, v níž je možno nabýt rituální čistoty. Mikve má být dostatečně hluboká, aby umožnila dospělému člověku úplné ponoření. V mikvi se Židé očišťovali před začátkem svátků a sabatu. Podle židovského zákona jsou ženy povinny ponořit se do lázně a rituálně se očistit před svatbou, po menstruaci a po porodu.

Rituální čistota jídla tzv. **košer** - náboženskou vhodnost či nevhodnost jídel i přesné jídelní předpisy určují Tóra a Talmud. Hebrejská Bible především vymezuje rituálně čistá zvířata. Ze savců k nim patří pouze přežvykující sudokopytníci - hovězí dobytek, ovce a kozy. To je důvod, proč Židé nejedí nejen vepřové maso, ale například ani králíka nebo zajíce. Z ptáků se běžně požívají domestikované druhy, zatímco zakázáni jsou zejména draví ptáci. Za košer ryby jsou považovány ty, které mají současně ploutve a šupiny. Aby maso bylo rituálně čisté, musí být též zabito předepsaným způsobem. Rituální porážku (šechita) smí provádět pouze k tomu způsobilý řezník (šochet), jenž zvíře usmrcuje čistým řezem. Požívání krve Tóra přísně zakazuje, a proto se ještě doma maso prosoluje a máčí ve studené vodě, aby se všechny zbytky krve odstranily. K důležitým zásadám ještě patří, že mléčná a masitá strava se nesmí jíst dohromady. Proto i v košer kuchyni bývají dvě oddělené sady nádobí.

Mezuzy jsou malé podlouhlé schránky připevněné na pravé veřeji dveří židovských domů, obsahují pergamenový svitek popsaný biblickými texty. Zbožní Židé při vcházení nebo vycházení z domu mají ve zvyku se mezuzy dotknout rukou a tu ruku pak políbit. Při dotyku pronášejí požehnání domu i jeho obyvatelům.

Markéta Konečná
(Použité prameny: internet)

Slovo nemocným 5/6

Žijeme v lidské společnosti, a proto má většina lidí kolem nás svoje příbuzné, přátele a známé, se kterými je spojují určité vztahy, které jim usnadňují život, který je někdy těžký. Nejpevnější vztahy bývají mezi pokrevními příbuznými, hlavně mezi rodiči a dětmi nebo mezi sourozenci. Když mají být tyto vztahy všem zúčastněným prospěšné, musí respektovat vzájemnou odlišnost, která je důsledkem povahových vlastností, výchovy, postavení ve společnosti a také zdravotního stavu jednotlivců. Zvláště ve chvílích, kdy je člověk nemocný, mu pomáhá vědomí, že není opuštěný, ale že má někoho, kdo je mu blízký, kdo chápe jeho současný stav a na koho se může spolehnout, když potřebuje pomoc.

Nemocný člověk je však velmi citlivý, a proto je nutná velká opatrnost, taktnost a jemnost při jednání s ním. Nám pomáhá při jednání s nemocnými, když v jejich osobě vidíme Krista, kterému chceme poskytnout pomoc, a nevšímáme si jeho současné nespokojenosti a podrážděnosti. Když máme v duši skutečnou lásku k nemocnému, je si jí nemocný vědom, a to mu pomáhá snášet bolest, nejistotu a strach.

Každý nemocný se může vždy a ve všem obracet k Bohu, který je nekonečně dobrý, který zná jeho problémy a potřeby, a je schopen mu dát to, co právě potřebuje. Jistota, že Bůh o nemocném ví a že je schopen dát mu vše potřebné, pomáhá překonat i ty nejtěžší chvíle lidského života. Někdy bývá nesnadné přesvědčit nemocného, který hodně trpí, o Boží dobrotě a všemohoucnosti. V té chvíli si každý uvědomí, že jeho lidské schopnosti jsou malé a nestačí na to, aby daly nemocnému naději, ale že jen Boží milost může člověka ovlivnit a uschnout ho, aby se vyrovnal se současným stavem. Lidé se mohou za nemocného jen modlit a prosit Boha o pomoc.

K tomu, aby byl pro člověka vztah k Bohu přínosem, je nutné, aby člověk Bohu plně důvěřoval, aby věřil v jeho dobrotu a byl naplněn jistotou, že ho Bůh nezklamе. Tato důvěra v člověku roste tím víc, čím je hlubší jeho vztah k Bohu a čím dokonaleji zná jeho vlastnosti. K takové důvěře se musí člověk stále vychovávat, a to i v době, kdy se mu vede dobře a nemá problémy.

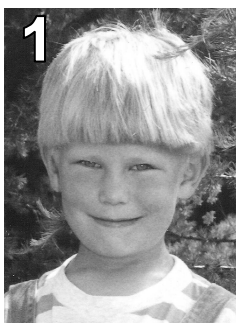
Žádný člověk neví, jak bude jeho život v budoucnosti probíhat a co ho čeká. Proto musí mít přesný názor na lidský život, na jeho časovou omezenost, na křehkost svého zdraví a také na nestálost přátelství lidí, protože jejich trpělivost a ochota pomáhat se snadno vyčerpají. Je proto nutné mít hlubokou víru v Boha a v jeho působení v lidském životě, naučit se spoléhat na Boží pomoc a v lidech, kteří pomoc poskytují, vidět Boha, který je posílá. Mít jistotu, že Bůh nikdy na žádného nezapomene a že chce pro každého skutečné dobro.

Čím bude naše víra hlubší a čím budeme víc znát Boží vlastnosti, tím snadněji prožijeme život na zemi, a to i tehdy, když nás postihne nemoc nebo jiná bolest, které se nemůžeme vyhnout.

O. Josef Šik

Sedmikrásek

Pamatujete si ještě našeho intelektuála Vaška Plíhala, táborovou zdravotnici Drahušku Vojtovou, zručného stolaře Marka Adamce či další dnešní

mládežníky jako malé předškolní děti? Tak v té době, a je to už 14 let, vznikl v naší farnosti Sedmikrásek.

Jde o setkávání rodičů a dětí s kamarádem Sedmikráskem. Ten je sice pouhá pomalovaná vařečka, ale s ním si rádi zazpíváme, nejraději nějakou ukazovačku. Potom nám povypráví příběh, který je někdy veselý, někdy napínavý /to potom musíme usilovně držet palce/, někdy poučný a někdy jen

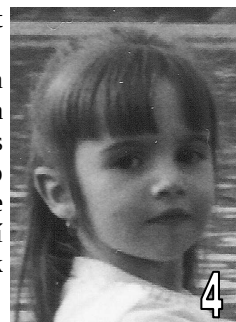
odpočinkový. Náš kamarád používá při vyprávění tabuli a různě vyrobené postavičky a maňásky. Šťastně vyřešený příběh zakončíme poděkováním Pánu za to, že vše dobře dopadlo, nebo že ta která postavička něco umí, něco dokázala nebo se něčemu naučila. Protože děti rády tvoří a chtějí si něco hmatatelného odnést domů, tak následuje chvíle našeho tvořivého, výtvarného kutění. Po tom všem už mají děti z toho poslouchání i tvoření v sobě tolik energie, že ji musíme vyběhat a taky hlasitě vykřičet v tělocvičně.

V jarním období chodíme pod Skalky hrát hry a samozřejmě se taky jen tak nechtěně a mimochodem

namočit v potoce. V adventě nás zase uvidíte jít s lucerničkami do kostela. Ale nejraději máme a ze všech Sedmikrásků největší návštěvu má vždy Sedmikrásek vánoční.

Děti, máte-li podobné zájmy, vezměte svou maminku, tatínka, tetu, babičku nebo staršího sourozence a přijďte se za námi podívat. Najdete tu spoustu kamarádů, se kterými se nebudete nudit. Naše setkání se konají pravidelně každé pondělí v 16.30 hodin v klubovně Orlovny.

maminky ze Sedmikrásku

Poznáte, kdo se na vás na fotkách usmívá?

Ministranti

Pokud si myslíte, že ministranti v Olešnici pouze ministrují u oltáře, tak to se tedy pěkně mýlíte. Ministrování je samozřejmě základ. K tomu se však přidává spousta dalších činností.

O prázdninách jsme se pravidelně nescházeli, ale zato jsme podnikli největší akci v dějinách našeho klubu. Vyrázili jsme na čundr. Spousta lidí jezdí na dovolenou, na pobyty a podobné akce na opačný konec světa a přitom neví, co mají kilometr za barákem. My jsme to ale chtěli zjistit, a tak jsme šli po okolí směrem na Tasovice, Hluboké u Kunštátu, Nýrov, Vranovou a Ústup. Šlo nás celkem dvanáct včetně o. Romana. Hráli jsme hry, vařili v kotlíku, spali pod širákem nebo ve stanech, koupali se v Křetínce...

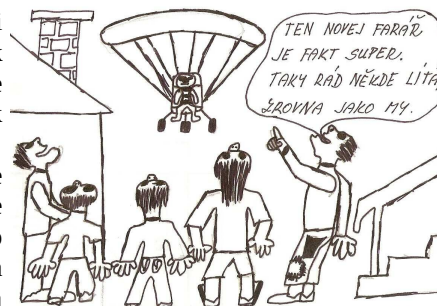
O prázdninách to ovšem nebyla naše jediná aktivita. Udělali jsme si originální tablo, které je v sakristii. Určitě se na něj běžte podívat.

O prázdninách jsme ještě přichystali scénky na odpoledne při výměně našich duchovních otců. A vyrobili jsme o. Romanovi náš dar (kostel z čokolády).

Po prázdninách jsme se začali opět scházet a sice v pátek. Je nás letos o něco víc než vloni a v pátek za námi může chodit i otec Pavel. Občas je i nějaká výjimečná akce - např. Misijní kongres dětí, kterého se naši ministranti účastnili v hojném počtu.

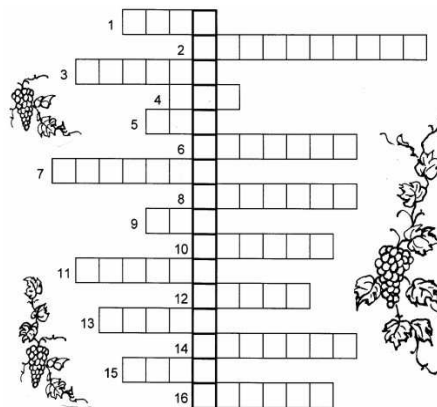
Nyní se budeme zaměřovat na nácvik liturgie při slavnosti, kdy našim mladým bude udělena svátost.....

Nápověda: *cjsnpwboj*
(posun o jedno písmenko zpět podle abecedy - abcčdđefghch ijklmnopqrřšštťuvwxzy)

JÁ JSEM VINNÝ KMEN

Ježíš o sobě řekl: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne ...“ (Jan 15,5). Zbytek věty se dozvíš z tajenky.

1. Slovo na konci modlitby	9. Atribut svatého Pavla
2. Radošná zvěst	10. Nové jméno, které dostal Jákob
3. Město narození Ježíše Krista	11. Místo, kde začíná řeka
4. Předmět, o který se opírá poutník	12. Světec z Loyoly
5. Co stavěli lidé v Babylóně	13. Svátost, která přivítá ke Kristu
6. Pomocný biskup brněnské diecéze	14. Město, kde Ježíš vyrůstal
7. Viditelné znamení neviditelné milosti	15. Koho od Ježíše učedníci odháněli, ale on jim žehnal
8. Jeden ze 4 velkých proroků SZ	16. Společenství věřících v Ježíše

Nápověda: *Estherka*

Rokytnice nad Jizerou

Letošní setkání rodin se konalo v Krkonoších v Rokytnici nad Jizerou. Ubytování bylo na faře vedle kostela, z druhé strany stála hasičská zbrojnice a naproti škola. U té bylo hřiště, kde jsme mohli hrát hry.

Každý den se konal nějaký výlet. Jeden den jsme byli v Jablonném na malé pouti u sv. Zdislavy. Tam nám otec Roman sloužil mši svatou a pomodlili jsme se u hrobu sv. Zdislavy. Udělali jsme si také túru na Ještěd. Bylo však mlhavé počasí a na vrcholu Ještědu jsme byli přímo v mracích, takže jsme nic neviděli. Nám to ale nevadilo, byla to legrace.

Další den jsme se vydali do Harrachova. Zajímavá byla návštěva sklárny, líbily se nám Mumlavské vodopády a také lanovka a skokanské můstky. Abychom viděli něco z okolí Rokytnice, vydali jsme se hromadně na výstup k horské chatě „Dvoračky“ a někteří i k prameni Labe.

Po každém výletě byl příjemný návrat na faru, kde na nás čekalo vydatné a výborné doplnění kalorií od paní Knotkové. Ve volném čase jsme se my děti vždy dokázaly zabavit. Secvičily jsme minidivadlo. Byly to reportáže a zprávy z celého dne, kde se v legraci uplatnilo vše, co jsme ten den prožily. Také jsme hrály popletenou pohádku, kde bylo všechno naopak. Vypadalo to, že se to rodičům líbilo. Na faře byl také pingpongový stůl. O zábavu bylo tedy postaráno.

Zažili jsme také výjezd hasičů. Domníváme se, že blesk při bouři něco zapálil a tak museli vyjet.

Vše hrozně rychle uteklo a v neděli jsme museli domů. Po cestě jsme se ještě stavili v Hradci Králové v aquaparku. Moc se nám vše líbilo.

Maruška Vaverková

Tábor v Rudíkově, 30.června - 7. července 2007

Slovo k programu:

Při letošním rudíkovském táboření jsme vzali děti do Kumránu. Pronikli jsme do historie archeologických nálezů, osahali jsme si staré svitky a jeden nalezený fragment (byl z 2.knihy Makabejské, jak jsme později zjistili) jsme dokonce velmi podrobně probádali a sehráli jako krátký film. Přišli jsme dokonce na to, že některé kumránské svitky popisují uložení pokladu Jeruzalémského chrámu. To nás pořádně zaujalo a přimělo k pátrání po něm.

Našli jsme ale něco úplně jiného, než co jsme čekali. Po týdnu her a aktivit, zaměřených jak na vydovádění se, tak i na spolupráci, vzájemnou ohleduplnost a rozvoj všestranných dovedností jsme pochopili, že pro nás skutečným pokladem nejsou tuny drahých kovů, které slibovaly kumránské svitky, ale **naše schopnosti a dobré vlastnosti**, kterými jsme schopni zpříjemnit život sobě a prospět lidem okolo nás. Každý z nás dostal tenhle „svůj vlastní poklad“ vepsaný do svitku v kůži z rukou moudrého Manase, strážce pokladu - a odvezl si svitek s sebou domů.

Slovo k organizaci a průběhu:

Letošní tábor byl oproti předchozím ročníkům o několik dní kratší, avšak rozhodně nijak méně intenzivní. Jeho hladký průběh zajišťoval hlavní vedoucí Vítek Plíhal, který měl ke své ruce několik „starých zkušených“ vedoucích a několik zcela nových pomocníků, kteří se velmi dobře sžili a osvědčili. O zdraví táborníků pečovala Drahuška Vojtová, na žaludky nás všech myslela paní Knotková a paní Valachová a jejich vynalézavost a um jsme my všichni mohutně oceňovali. Všem jim chceme poděkovat za jejich čas a ochotu. Dík patří našemu panu faráři, který nám přijel odsloužit mši svatou v rudíkovském kostele, a stejně tak i rudíkovskému faráři, o. Václavu Knotkovi, který nás na vlastní faře vůbec snesl. A nakonec, díky vám, rodiče, za vaši důvěru, se kterou jste nám své děti svěřili, a díky vám, děti, že jste nás vedoucí nenechaly ani chvíli zahálet.

Za všechny vedoucí Kateřina Čadková

Táborová anketa z Rudíkova, 30.6.-7.7.2007

Poslední den tábora, těsně před odjezdem z Rudíkova, sestavily jednotlivé skupinky coby reportéři občasníku „Společnou Cestou“ své dotazy a položily je členovi skupinky jiné. Zde je celá anketa:

Mladší děti:

Skupince Harvard odpovídala Lucinka Tomanová.

1/ Jak se ti líbilo na táboře? Líbilo se mi tady hodně. Nejvíc se mi líbila noční hra.

2/ Jak jsi se těšila na tábor? Docela aji hodně.

3/ Líbil se ti fotbalový zápas? Líbil se mi, ale nelíbilo se mi, jak jsem dostala ránu do ruky a do čela.

4/ Zůstala bys tu ještě, nebo se už těšíš domů? Už se těším domů.

5/ Byla jsi spokojená s „oslíky“? Spokojená jsem byla, ale mám jen jednoho.

Skupince Oxford odpovídala Anetka Valachová:

1/ Jak se ti líbí v Rudíkově? Moc se mi tu líbí.

2/ Bála ses na noční cestě za Manasem? Trochu jo. Bála jsem se cestou lesem.

3/ Který „oslík“ byl podle tebe nejtěžší? Pro mě byl nejtěžší oslík hladu.

4/ Spalo se ti tady dobře? Celkem jo, bavilo mě čtení před spaním.

5/ Líbil se ti celodenní výlet? Ne, protože mě strašně bolely nohy.

6/ Co pro tebe bylo nejtěžší a co tě bavilo nejvíc? Nejtěžší pro mě byla hra Eko-systémy a moc mě bavila hra Potápěči.

„oslík“ = zkouška dovednosti či výdrže, ke kterému se měly děti možnost svobodně rozhodnout a přihlásit. Zkoušek bylo celkem pět – oslík mluvení, oslík mlčení, oslík hladu, oslík odvahy, oslík bdění.

„Eko-systémy“ = strategická hra

„Koulovaná“ = hra, při které si děti mohou vyřídit své účty s vedoucími, za pomoci papírových koulí, a naopak

Starší děti:

Skupince Heidelberg odpovídala Maruška Vaverková

1/ Jaké hry se ti nejvíc líbily a proč? Nejvíc se mi líbil fotbal. Protože holky byly lepší než kluci.

2/ Líbilo se ti na chaloupce a proč? Ano, líbilo, hrály se různé hry a chodilo se do lesa.

3/ Co bylo cílem všech her? Vyhrát a zúčastnit se.

4/ Byli vedoucí přísní nebo ne? Někteří ano a někteří ne.

5/ Jak se ti líbil táborový fotbalový turnaj? Moc se mi líbil.

6/ Jak sis představovala poklad? Představovala jsem si nějaký svitek, nebo list papyru.

Skupince Cambridge odpovídala Jitka Sedláková:

1/ Co se ti líbilo na táboře nejvíce? Nejvíc se mi líbilo hledání a pak nalezení pokladu.

2/ Jaký je tvůj nejoblíbenější vedoucí? Z holek Draha a z kluků Vít'a.

3/ Co bys chtěla na příštím táboře vylepšit? Posunout budíček na později.

4/ Která hra tě nejvíce bavila? Eko-systémy.

5/ Jak na tebe zapůsobil letošní tábor? Byl dobrodružný a zábavný.

6/ Chtěla bys v příštím roce tábor prodloužit? Ano, minimálně o dva nebo tři dny.

Skupince Sorbonne odpovídal Michal Bílek

1/ Co se ti na táboře líbilo a co ne? Líbily se mi hry i noční hlídky a hlavně obědy. Nelíbila se mi kontrola pořádku a služby v kuchyni.

2/ Jak vám chutnaly obědy? Byly perfektní díky kuchařkám.

3/ Jaká hra se ti nejvíc líbila? Nejvíc se mi líbila Koulovaná.

4/ Jak jste byli rozdělení? Byli jsme rozdělení do pěti skupinek světoznámých univerzit.

5/ Jste spokojení s vedoucími? Celkem ano.

6/ Jaké zážitky si z tábora odvážíte? Velmi hezké a zajímavé.

Misijní klubko o prázdninách

Ještě jsme se s vámi nepodělili o naše prázdninové zážitky a tak vám přejeme, ať vás naše zpráva v nynějších podzimních plískanicích zahřeje...

Dlouho utajované místo našeho letního pobytu nás mile překvapilo. V Horním Němčí byla nejen pěkná fara, ale i hezká příroda a také moc příjemní a přívětiví lidé.

To, že si náš pobyt vzala pod ochranu Panna Maria, jsme poznaly hned v Brně na vlakovém nádraží, kde jsme na poslední chvíli objevily správný vlak a v něm jedno jediné prázdné kupé (*pro 8 osob*) do kterého se nás sedmáct děvčat „pohodlně“ usadilo.

Pokračování v četbě knihy „Most do země Terabithia“ nás postupně nutilo přemýšlet o objevování naší vlastní země klubka. To s sebou neslo i další tajemství, které bylo postupně objevováno./nic hmotného, žádný zlatý poklad, ale něco daleko cennějšího/ Nebyla nouze ani o různá překvapení a nečekané náhody, která děvčátka postupně rozlouskávala.

Čtvrteční výprava na nejvyšší kopec Javořinu byla nejen hezkým výletem po pěkných lesních cestách - zakončeným krásným výhledem po okolí – ale také byla spojena s plněním různě náročných úkolů – od vedení slepého němým, přes přenášení raněného a trhání malin bez ochutnávky až ke šplhání po stromech... Ale pozor! – žádné ze stanovišť nebylo kontrolováno, výsledek úsilí jednotlivých skupinek závisel jen na poctivosti členek skupinky a jejich vedoucích.

Závěr našeho týdenního pobytu vyšel právě na první pátek v měsíci, slavili jsme proto asi poslední dětskou – tentokrát dívčí – mši svatou s otcem Romanem. Během ní nás (vedoucí i děvčata z klubka) svěřil otec do ochrany Panny Marie a jako vnější znamení nám předal korunku určenou pro Pannu Marii „klubíčkovou“. Také byla odhalena část tajemství Naší země klubka: názorně jsme si připomněli, jak je pevná síť pavoučka, pokud jsou všechny její konce pevně zakotveny. Ta naše síť byla i některými z nás odzkoušena a ... vydržela.

Budeme pokračovat v započaté cestě? Budeme věrné tajemství, které jsme poznaly? Budeme se s láskou a důvěrou svěřovat P. Marii? Dokážeme být opravdovými misionářkami? Odpověď budeme společně hledat při našich schůzkách a setkáních v novém školním roce.

M.Ad.

Milovaní rodáci!

Ve dnech 25. až 29. července 2007 se v Brně na výstavišti BVV konala 18. Katolická charismatická konference. Nelituji, že jsem přijal pozvání a alespoň některých částí se zúčastnil. Rád se s vámi podělím o několik zážitků.

A hned zkraje upřesnění: konference v tomto případě není žádné složitě, učené rokování. Naopak, jedná se o setkání obyčejných věřících lidí, jakých je nás většina, kteří upřímně hledají smysl života. I program je vytvořen tak, že osloví intelektuála zrovna tak jako prostou babičku v kroji.

Středeční zahájení: bazilika Nanebevzetí P. Marie na Starém Brně - středa 25.7. v 19 hodin je do posledního místa plná. K ambonu nejprve přichází náš pan biskup, otec Vojtěch, zdraví všechny přítomné a žehná nám, abychom vytvořili společenství otevřené pro vanutí Ducha Svatého.

Hlavní celebrant mše svaté P. Vojtěch Kodet v homilii zdůrazňuje: „Jedná se o katolickou charismatickou konferenci, ale právě proto vítáme všechny nekatolické bratry a sestry a chceme s nimi vytvořit jednu velkou rodinu, protože Duch Boží vane kam chce a všichni jsme v očích Boha vzácní a milovaní.“

Po mši sv. následuje hodinová adorace před vystavenou Nejsvětější Svátostí. Téměř všichni zůstávají až do konce. Nosným mottem adorace byla slova: „Já sám budu pást své ovce.“ Jak dlouho už si z generace na generaci předáváme rozdělení ve víře. A přitom máme všichni jednoho Pastýře. Je to Pastýř nás – katolíků, ale také židů a všech odloučených bratrů a sester a Jemu určitě není jedno, že dosud netvoříme jedno stádo. Do srdcí nás všech se ten večer vkrádá otázka: „Co uděláš ty, abys nerozděloval, ale sjednocoval?“

Výstaviště BVV, pavilon F, čtvrtek 26.7. Přes tři tisíce těch, kteří zaplňují téměř celý prostor. Na čelní straně pavilonu nelze přehlédnout motto: „Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat“ Jan 13,14. Atmosféru, která panuje, nelze slovy předat, jen osobně zakusit. Už organizačně zvládnout setkání od batolat až po úctyhodné stařenky a starce je dílo Boží. Chybí nervozita, spěch, nezáměr. Účast i projevy jsou spontánní. Na pódiu se nestřídají žádné hvězdy, pop a šou, žádní vyhlášení baviči. Ale třeba arch. Gajek (Archimandrita Jan Sergiousz Gajek, apoštolský vizitátor pro řeckokatolíky v Bělorusku), který hovoří o výzvě pro křesťany východní Evropy. Nebo Petr Hejl (Petr Hejl je vedoucím střediska Diakonie ČCE Betlém v Kloboukách u Brna.) vypráví o službě postiženým. Lze zde zaslechnout přednášku „o lítém boji s časem“ nebo o těžkostech v manželství či o drogách a organizovaném zločinu. Lahůdkou byly také přednášky otce Vojtěcha Kodeta „Chudí Páně“ a Kateřiny Lachmanové „Úskalí služby“.

Pyramida programu nabírá s výškou na náročnosti. Není ještě tak těžké si připustit, že zvládnout Ježíšovu výzvu „mýt si navzájem nohy“ lze jen současně se změnou života. Se změnou postoje, způsobu myšlení, na to už pouhý rozum nestačí. A mnoho z nás v těchto chvílích poznalo, že cesta k řešení tohoto úkolu na celý život je poznání srdcem. Protože v srdci člověka klíčí a rodí se něco nového. A to tehdy, když do něj pozveme Toho, který už stejně čeká u dveří a klepe.

Nelze se nezmínit i o doprovodném programu. Na bocích pavilonu slouží mnoho skupinek k osobní přímělné modlitbě. Funguje prakticky non stop služba zpovědníků. V úhledném stanu je stálá příležitost k adoraci před Nejsvětější Svátostí. I pro děti je připravený program, a pro hladové a žíznivé zdroj občerstvení, v dosahu je lékař i zdravotník. Desítky a možná i víc nenápadných služebníků zajišťují poklidný, pohodový průběh. Pavilon burácí při zpěvu chval, ale je v něm ticho jako v kostele, když zní Boží Slovo.

Odpolední část programu otvírá širokou škálu možností. Lze si vybrat od posezení u cimbálu přes specifickou přednášku s diskuzí až po osobní pohovor s knězem. Program dne uzavírá mše svatá. Přál bych vám prožít atmosféru tohoto „nového Jeruzaléma“. (Podobnost s poutěmi Nový Jeruzalém je čistě náhodná - pozn. redakce)

Ostatně, co nebylo, dá-li Pán, může ještě být. I ta příští, dá-li Pán, Katolická charismatická konference se má opět konat v Brně. Buďte na ni v roce 2008 všichni srdečně zváni.

Váš bratr jáhen - Ivan Synek

Nad hrobem římského jáhna

Většina lidí, které cosi poutá k naší farnosti, mívá v čase, kdy nad hlavami padají perseidy (pozn. red. - meteorické roje objevující se každoročně v srpnu a přicházející zdánlivě ze souhvězdí Persea), do Olešnice na pout'. Jsou však i tací, kteří (ať už záměrně či náhodně) opouští během srpna domov a svatovavřínecké dění zmeškají. Nepátřejme, zda je k tomu vede nezvyklý barevný ruch objevující se na náměstí s až zarážející pravidelností právě kolem 10. srpna, či jiné důvody a podívejme se, co tito zbloudilci v inkriminované době provádějí.

Dovolím si na své osobě ukázat, že ne každá srpnová cesta, která se vzdaluje olešnickému chrámu, se musí vzdalovat i svatovavřínecké pouti. Mnozí možná putují k jiným chrámům zasvěceným našemu patronovi, mnozí zkrátka mívají na vysněnou dovolenou za krásami přírody i měst, já jsem se podivuhodnými cestami dostal přímo do města „věčného“.

Deset dní v Římě není dost na to, aby člověk shlédl všechny podivuhodnosti, které zde lidský um během staletí vytvořil. My jsme se o to pokusili, čehož následkem byla až únava smyslů, které ten nápor nechtěly přijmout. Vatikánská muzea, chrám sv. Petra, sedm římských pahorků s jejich antickými i mladšími památkami a neopakovatelnými výhledy na město plné kopulí. Koloseum, Pantheon, uličky Zátibeří, nepočítaně bazilik, přičemž každá sama o sobě by v našich (jinak velmi kulturně cenných) podmínkách vytvořila monument, ke kterému by se sjížděly davy z blízka i z dále (na titulní stránce je zachycena část presbytáře baziliky Santa Maria Maggiore). Zážitky to byly silné, těžko je však přes posvátnost navštívených míst považovat za náboženské.

Poslední den jsem opustil své souputníky a sám zamířil východním směrem. Půjďte-li někdy v Římě náhodou kolem autobusového nádraží, určitě popojdte pár set metrů po Via Tiburtiana. Právě u této cesty byli ve třetím století

pohřbeny oběti pronásledování křesťanů, které probíhalo za císaře Valeriána. U vchodu na římský hřbitov Campo Verano vstupují do prastaré baziliky San Lorenzo, která je srostlicí chrámů z šestého a třináctého století. Uvnitř příliš nezkoumám důsledky spleteného vývoje stavby a v překvapivě osamělém tichu si užívám zvláštní atmosféru rána. Teprve po hodné chvíli se zvedám z lavice a přesunuji se k presbytáři. Tady si teprve po přečtení informační tabulky uvědomuji tu neplánovanou časovou shodu. I se svou chladnou skeptickou povahou právě dojat klečím přímo u hrobu chlouby křesťanského Říma. Můj poznávací výlet, který započal 10. srpna, skončil u hrobu olešnického patrona – nebyl to výlet, byla to pout'.

Držme se tedy na přímluvu svatého Vavřince svých kořenů, vždyť k nim (třebas i nevědomě) vždycky tíhneme.

Václav Plíhal

Více informací o bazilice svatého Vavřince najdete na "<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=816>"

CSM 2007 Tábor- Klokoty

Ve dnech od 13.do 19. srpna se uskutečnilo čtvrté Celostátní setkání mládeže. Setkání se zúčastnilo pět a půl tisíce mladých a k tomu ještě šest set dobrovolníků, kteří byli na místě o týden dřív, aby vše nachystali. V této přípravné skupince byl i náš Karel Adamec.) Z Olešnické farnosti nás jelo osm, k tomu zmíněný Kája Adamec a účastnil se i o. Pavel Lazárek, který se tam objevil na několik dní.

Otec Pavel také mimo jiné nejlépe ze všech účastníků vyřešil, jak to udělat, aby viděl všechny účastníky a všichni viděli jeho. Vzlítl se svým strojem a s nadhledem pozoroval celé setkání z motorového padáku.

Jestli vás trápí otázka co tam tolik lidí celý týden dělalo, tak vás asi dost překvapí tato informace: první den každý účastník dostal devadesátšesti stránkovou brožuru formátu A5 s nadupaným programem. Základ tvořily společné modlitby, mše svaté, katecheze. Potom zde byly ve stejný čas na různých místech desítky koncertů, stovky přednášek, výtvarné dílny, spousta sportovních aktivit, čajovny, brigády, výstavy, siesty, pečovatelské skupiny... Bylo toho opravdu hodně a chtěl-li se někdo alespoň trochu vyznat, obnášelo to několik hodin bádání nad brožurou s programem.

Mimo jiné se uskutečnil benefiční koncert pro Haiti. Benefiční koncert pro zemi, ve které nedošlo k živelné katastrofě, nemá v naší zemi obdoby. Na koncertu vystoupil slovenský zpěvák a autor hymny setkání Richard Čanaky s kapelou, mluvil Cyril Svoboda, misionář na Haiti Roman Musil. Také Pierre Armand, člověk, který pochází z Haiti a dnes přednáší v USA na Univerzitách a jedna z nejpopulárnějších světových křesťanských zpěvaček Rebecca St. James (držitelka ceny Grammy). Na koncertě nás bylo asi 8000 lidí a Rebecca si nás všechny získala. Jednak je super zpěvačka, ale taky dokáže pěkně mluvit o spoustě ožehavých otázkách nebo čte z Bible, ale co je na tom důležité, že to od ní každý může přijmout.

Stále si nemůžete na docela významnou událost, kterou CSM je, vzpomenout ze zpráv v jiných, ne křesťanských médiích? Je to, jak nám řekl Jiří Čunek, tím, že jsme se chovali abnormálně slušně. Proto jsme pro média nezajímaví. Pouze jeden článek se objevil. Jak jinak, psal se o nás v ne příliš spolehlivém deníku MF Dnes (který ze sebe dělá seriózní noviny) typický bulvární článek. Prý jsme podle sdělení městských strážníků vykoupili všechny kondomy ve městě a pokoušeli se o krádeže alkoholu apod. Pokud jste zaznamenali tenhle článek, doufám že jste také zaznamenali následnou miniaturní omluvu, ve které se psalo, že se jedná o neúplné! informace (V Táboře byl totiž ještě jakýsi jiný hudební festival).

Bohužel o setkání mluvím pouze takto obecně, protože zážitků ze setkání jsou miliardy a je to stejné, jako kdybych měl do jednoho článku popsat něco přes 500 let života (beze spánku) nabitého zážitky k prasknutí, což dost dobře nejde.

Určitě se jednalo o jednu z nejlepších akcí na které jsem kdy byl. Každý účastník zažil desítky hlubokých zážitků, které se dotkly jeho srdce. Kéž by to každému pomohlo v jeho dalším životě.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem, kdo se na setkání jakýmkoliv způsobem podíleli a chtěl bych vás všechny srdečně pozvat na plánovanou prezentaci.

Honza Novotný

Táborsko-klokotské ozvěny

Jak už bývá dobrým zvykem nejenom v naší diecézi, po celostátním či celosvětovém setkání mládeže se vždy uskuteční ještě setkání diecézní, kde se ohlédneme za CSM. Letos jsme slyšeli různá svědectví a zajímavé zážitky, zhlédli jsme videodokument, fotky, vyslechli katechezi o. Romana Kubína a pohádku od babičky Lidušky, zazpívali si s SBM a hlavně jsme se znovu setkali s kamarády a zavzpomínali společně na jeden nezapomenutelný týden.

Olešnický fotbalový zápas

aneb ohlédnutí se za střídáním farářů

Vstupenky nebyly v předprodeji a přesto se hřiště zaplnilo.

Počasí se neobjednávalo a přitom krásně vyšlo.

Atmosféra se čekala s obavami a nakonec byla ohromná.

Dvě mužstva narychlo utvořená se dvěma faráři a spoustou nadšených hráčů. Jeden se loučil a další vítal. Jakoby tým „Batelova“ odkoupil olešnického hráče a na jeho místo „přiletěl“ nový. Ne snad pískat fauly a penalty, to umí konec konců každý fanda a vždy lépe než sám sudí.

Netuším kolik tento přesun hráčů stál, možná spoustu neklidu, ale i těšení se na nový tým a hromadu společné práce. Branky jsou již pevně vytyčeny a tedy nezbývá, než začít společně jako farnost hrát. Teprve až bude jednou odpískáno,

pak přijde čas zavzpomínat na všechny zmatky a proměněné šance s nimiž se náš tým, naše farnost potýkal.

Dík patří všem co přišli povzbuzovat, občerstvovat, ošetřovat, zpestřit atmosféru scénkami, aby v celém klání, mohl každý dát tu svoji životní branku, ten svůj životní míč.

Dík mužstvo - dík farnosti za milé přivítání!!

P. Pavel Lazárek

Setkání v Radešinské Svratce

V sobotu 15. září se vydala skupinka mladých z Olešnice v čele s o. Pavlem, posílena tříčlennou skupinkou z Prosetína vedenou panem jáhnem Kincem, do Radešinské Svratky. Konalo se tam setkání žďárského děkanátu. Možná si říkáte, proč jsme tam jeli my, když patříme do děkanátu boskovického!? Jsou dva hlavní důvody. První: přijali jsme pozvání o. Habrovce. Druhý: olešňáci prostě nemůžou nikde chybět. Při dopoledním programu jsme si zabesedovali s o. Kubínem (z diecézního centra mládeže) a také zavzpomínali na CSM (celostátní setkání mládeže) v Klokotech u Tábora, kterého jsme se v srpnu samozřejmě také zúčastnili. Potom jsme se přemístili do kulturního domu, kde nastal pro mnohé nejdůležitější bod programu - oběd. Po obědě následovala soutěž, ve které jsme si porovnávali s jinými farnostmi svoje znalosti (popř. neznalosti) o biblickém Mojžíšovi. Pak byla přestávka, při které jsme si zchladili přehřáté mozkové závity, po ní modlitba růžence a následně mše svatá s o. Holíkem. A po mši to přišlo! Utkání ve volejbale a fotbale. Společně s prosetínskými jsme vytvořili jak fotbalové, tak volejbalové družstvo. Jak se dalo předpokládat, kluci se ihned chopili fotbalu a na holky „zbýl“ volejbal (důležitými členy našeho družstva se ovšem stal pan Kinc a o. Pavel, ale my holky jsme se taky snažily!). Po utkání, naplněných dramatickými chvílemi a nečekanými zvraty, jsme se vysílení, ale šťastní vrátili na faru k vyhlášení výsledků. V obou sportovních disciplínách jsme získali první místo! Po vyhlášení výsledků nás někteří naši kamarádi ze Svratky a okolí chtěli diskvalifikovat a vyškrtnout z jejich děkanátu, ale to se jim samozřejmě nemohlo povést. Fakt, že jsme z jiného děkanátu a vyhráli jsme dvě první místa, se nám podařilo kompenzovat tím, že jsme ve vědomostní soutěži zaujali středové páté místo. Byl to strategický tah, při kterém jsme si zajistili, že nás mládež žďárského děkanátu okamžitě nebo příště nevyžene... nebo že by náš výkon na vyšší pozici nestačil? Nakonec soutěž vyhrála farnost Prosetín, takže jsme byli zase spokojeni. Pak jsme šli do kostela na večerní adoraci a den jsme zakončili táborákem.

Vy, co uvažujete o tom, že byste se také chtěli zúčastnit takové akce, NEVÁHEJTE! Rozhodně to není ztráta času. I náš děkanát pořádá taková setkání. To nejbližší by se mělo konat na začátku adventní doby. Přesné informace se jistě včas dovíte. Těším se na vás.

Makula

„Kochani, sluchajcie. To jest bardzo ważna rzecz...”

Tak to jsou slova, která mi stále zní v uších, a která pro mě osobně shrnují celou pout' k Božímu Milosrdenství do Polska. Těmito slovy k nám promlouvala jedna ze sester Matky Božího Milosrdenství v krakovských Lagievníkách, na místech, kde žila a sloužila Bohu svatá Faustyna.

„Milovaní, poslouchejte. Toto jsou velmi důležitá slova...” Kladla nám na srdce ona milá usměvavá sestřička v typickém řeholním oděvu. „Svatá Faustyna nebyla žádnou privilegovanou ženou. Pracovala v kuchyni a na zahradě jako ostatní sestry. Ale plně se otevřela Bohu a jeho milosrdenství a nechala je skrze sebe působit...”

Musím přiznat, že mě ta řádová sestřička překvapila. Čekal jsem životopis svaté Faustyny a citáty z jejího poselství. Čekal jsem známá slovní spojení o Boží Lásce a fráze o hříších a odpuštění, už tolika poutníkům opakovaná, pevná, jasná, chladně kamenná.

„Milovaní, otevřete se i vy Božímu Milosrdenství a buďte milosrdní. Buďte milosrdní v drobných, běžných věcech ke svým bližním. Vždyť každý skutek lásky, který prokazujeme, prokazujeme zároveň Ježíši. A modleme se. Dýchejme Boha. Stejně jako vzduch Ho nevidíme a stejně jako vzduch Ho potřebujeme. A Jeho Milosrdenství vydechujeme na ostatní...”

Nebyla to však jen slova, čím sestra hovořila. Byla to i záře, která v ní uvnitř plála, bylo to její živé, pravdivé prostoupení Bohem, bylo to její upřímné rozdávání. A proto fráze nebyly frázemi a ustálená slovní spojení měla obsah. Jak rosté!

A jak silné ve spojení s naším průvodcem na pouti, kterého jsme si připomínali - Janem Pavlem II. s jeho bojem za lásku a svobodu, bojem bez násilí. Vymoženosti audiovizuální techniky instalované v autobusech nám umožnily cestou prožít jeho životní příběh prostřednictvím amerického filmu, který uváděla o Velikonocích Česká televize. I naše děti, odkázány po onemocnění mé ženy na ubohou otcovskou péči, usilovaly o místa s co nejlepším výhledem na obrazovku.

A tak jsme do Wadowic ve čtvrtek kolem poledne přijeli připraveni. Na kremówkách jsme si více pochutnali (zvláště děti, které na ně pozval Otec Pavel), rodný dům Karola Wojtyły jsme si pozorněji prohlédli a k charismatu kostela, kde byl pokřtěn a kde jako chlapec ministroval, jsme byli vnímavější. Snad i k jeho lidskosti, svobodě, otevřenosti a odvaze Božího dítěte.

V kapli v sousedství velikého chrámu sv. Petra na předměstí Wadowic jsme společně slavili mši svatou za milého doprovodu „mládežnické scholy“. Bohoslužba ještě podtrhla ono poutní naladění. Potom, co jsme společně na nedalekém pahorku prožili pobožnost křížové cesty, jsme si pomalu začali zvykat na to, že Polsko je zemí katolíkům zaslíbenou, že je zde mnoho nových kostelů a v nich plno věřících, že na farách jsou kněží a že zde lze čerpat.

Místem k čerpání bylo i poutní místo Kalwaria Zebrzydowska. Ve zdejším rozsáhlém poutním areálu, jehož hlavní součástí je bazilika, jsme byli ubytováni. Navzdory krásnému a poměrně teplému počasí, kterým nás Polsko přivítalo hned

po překročení státní hranice, i zde byl patrný podzim. Jeho hitem se tu staly kaštiny, kterých bylo pro každého dost. Nejlepší jsou na spaní.

Páteční ráno nás přivítalo inverzí, ze které Kalwaria vystupovala jako ostrov v moři. Kraków jsme pak poznali spíš podle dopravní zácpy než podle blížících se věží. Než jsme se však prohrkali k Sanktuáriu Božího Milosrdenství, bylo po mlze. Slavnost svatého Václava jsme oslavili mší svatou v kapli zjevení, kde jsme měli možnost uctít ostatky svaté Faustyny. Jen málokterým poutníkům je dopřáno prožít zde vlastní bohoslužbu a my jsme si ji Svatováclavským chorálem ještě o osm minut prodloužili přes vymezený čas. Sestry k nám však byly milosrdné.

Po výše zmiňované „přednášce“ o svaté Faustyně a modlitbě Korunky k Božímu Milosrdenství, jsme pokračovali prohlídkou areálu sanktuária. Nedaleký obrovský moderní chrám překypoval životem a z vyhlídky na jeho samostatně stojící věži se otvíral nádherný pohled na Krakov a okolí. Výška věže v metrech údajně odpovídá věku Jana Pavla II. při jeho návštěvě Krakova, kdy svatořečil sestru Faustynu.

Solný důl Wieliczka. To byla naše další zastávka. Památka zapsaná na seznamu UNESCO je skrytá pod zemí. V sezóně navštíví úžasný labyrint podzemních chodeb, sálů a schodišť až 7000 turistů denně. Nezbyvalo tedy než čekat, až si nás, rozdělené z kapacitních důvodů do tří skupin, postupně vyzvednou průvodci ve slušivých hornických uniformách. Čekání jsme si krátili neustálým přeskupováním a přepočítáváním.

Prohlídka skutečně stála za to. Už sestup po dřevěném schodišti o bezmála 400 stupních byl zážitkem. To množství soli kolem nás bylo neuvěřitelné. Většinou však nebyla bílá, jak jsem čekal, ale tmavě šedá, zbarvená množstvím minerálů. Podzemní prostory jsou nejrůznějších tvarů a velikostí od chodeb až po prostorné, vysoké sály. Je tu dokonce kaple, kde se pravidelně konají bohoslužby. Veškerá výzdoba v podobě dlažeb, soch, plastik či lustrů je stylově ze soli.

Na povrch jsme se dostali hornickým výtahem, jehož rychlost si netroufám odhadnout. Alespoň jsme si mohli lépe představit fárání horníků zavěšených na laně. Tři hodiny v podzemí nám daly docela zabrat. A tak jsme se těšili zpět na Kalwarii.

Po večeři se nás většina ještě sešla k modlitbě. Část s jáhnem Ladislavem v bazilice a část s Otcem Pavlem pod širým nebem na vrcholku kopce nad poutním areálem.

V sobotu ráno před snídaní jsme měli možnost účastnit se polské mše svaté v bazilice. Po snídani nás přivětivý bratr bernardin Eliáš provedl bazilikou. Další, z něhož čišelo to známé světlo. A pak už odjezd. Znovu směr Krakov.

Počasí nám znovu přálo, což potvrzuje skutečnost, že jsme stejně jako předchozí den mohli cestou v dálce zahlédnout Tatry. V Krakově jsme zaparkovali na břehu Wisły pod Wawelem s katedrálou a královským hradem. V katedrále jsou mimo jiné uloženy ostatky svatého Stanislava, patrona Polska a polských králů. Prohlédli jsme si i zvon Zikmund s novým srdcem a uctili památku polských osobností popravených v Katyni.

Z Wawelu byl nádherný pohled na Wislu. Pouze se nám nepodařilo odhalit, kterým směrem vlastně teče. Potom jsme sešli do historických ulic směrem k Rynku Głównemu (Hlavnímu náměstí). Zde stojí Mariánská Bazilika s bohatou výzdobou korunovanou nádherným dřevěným oltářem. Přes nával turistů se zde zpovídalo a lidé se modlili.

K bazilice patří i krakovská atrakce podobná pražskému orloji. Na jedné z věží se každou hodinu objeví trubač, začne troubit znělku, aby ji záhy nedokončil na památku dávného trubače zasaženého tureckým šípem.

Cestou z Hlavního náměstí k autobusům jsme se ještě zastavili v kostele sv. Františka. V jeho boční lodi jsme se znovu společně pomodlili Korunku k Božímu Milosrdenství. Na nádvoří blízkého arcibiskupského paláce jsme se opět setkali se vzpomínkou na Jana Pavla II. Zde jako arcibiskup krakovský žil a pracoval a navštívil toto místo i jako papež. A to byla poslední zastávka na naší pouti. Tedy, abych byl přesný, následovaly ještě další zastávky, ale ty byly víceméně technické.

Přestože je těch řádků ke čtení hodně, berte, je prosím, jen jako slabý odlesk naší pouti k Božímu Milosrdenství. Obávám se, že ty nejdůležitější aspekty zůstávají skryté. Nevím jak to cítíte vy. Ale já se cítím teprve na začátku skutečné pouti k Božímu Milosrdenství. Snad budou milosti čerpané v Polsku růst, zrát a přinášet užitek. A snad se to trochu dělo už i onen čtvrteční večer na Kalwarii Zebrzydowské, kdy jsem se uprostřed vytūkávání hněvivé esemsky zarazil: „Ty vole, putuješ k Božímu Milosrdenství a chceš poslat tohle?!“ a celý text včetně zlomy v srdci smazal.

Bohu díky.

A díky zejména jáhnu Ladislavovi za veškerou organizaci, komunikaci, trpělivost, servis a službu. Díky Otci Pavlovi, že byl jedním z nás, že byl svůj a otevřený a že jsme ho mohli lépe poznat, a za veškerou jeho službu nejen u oltáře. A díky všem, že jsme tam byli spolu.

Josef Kánský

Když jsem já byl ve vašem věku ...

Milí mladí přátelé,
dovolte mi, prosím, věnovat Vám pár řádků. Chtěl bych Vám říct jednu věc: závidím Vám.

Vím, že závist není zrovna ctností, ale snad to ani není skutečná závist, protože to, o čem chci mluvit, Vám zároveň upřímně a s radostí přeju. Jako správný středoproudař začnu obligátními slovy, snad Vás tím neznechutím: ... když jsem já byl ve vašem věku, neznal jsem Boha ani Církev. Věděl jsem samozřejmě, že existují věřící v Boha sdružení v církvi. Přestože jsem k těmto věcem cítil jakousi podvědomou úctu, danou snad výchovou, zároveň jsem před tím cítil jistý strach. Obával jsem se ztráty svobody. Obával jsem se nesplnitelných nároků a povinností a nechtěl jsem se stát zpátečníkem. Ještě i dnes církev často bývá vnímána jako zpátečnická. Obával jsem se, že budu manipulován - tehdy byly některé věci jinak, ale o tom mluvit nechci.

Matně jsem o některých lidech ve svém okolí věděl, že chodí do kostela, že věří v Boha, ale netušil jsem, jaké to je žít s Bohem, jaké to je žít v církvi, jaké to je být křesťanem. Pod pojmem modlitba jsem si dovedl představit jen prosbu v situaci, kdy už veškeré jiné možné způsoby řešení ztroskotaly.

Boha jsem nehledal a církev, přestože mi byla svým protirežimním postojem sympatická, jsem nepotřeboval. Nepřemýšlel jsem o tom, že křesťanství je způsob života a spíše jsem ho vnímal jako zájmovou činnost. Vedle školy a s ní souvisejícími povinnostmi jsem bojoval svůj boj za svoji dospělost, za svoji nezávislost a za svoje místo ve společnosti vrstevníků. Často jsem narážel na své hranice.

Doba byla jiná než dnes. Nevím, nakolik tehdy v mém okolí fungovala nějak křesťanská společenství mládeže. Nevím, nakolik se tam tenkrát duchovní správci věnovali mládeži. A nevím ani, zda se tehdy někdo modlil za mé obrácení. Nikdo mě nepozval na faru k táboráku nebo na volejbal či výlet. A tak jsem ani nevěděl, že mohu žít jinak. Že všechno může být jaksi barevnější, čistší, úplnější a smysluplnější. A když jsem občas žasl nad krásami přírody, která mě v té době začínala čím dál více rozeznívat, něco mi scházelo. To znění jako by bylo do prázdna.

Dnes vím, že mi chyběl Bůh. Dnes vím, že mi chybělo společenství božích lidí. Těch, co znějí ve stejné skladbě. A moje znění může doplňovat jejich.

Někdy mě trochu naplňuje smutek z toho, že jsem Boha a jeho církev poznal až ve dvaceti letech, kdy už jsem měl v lecčems jasno. Kdy už jsem leccos promarnil. A že jsem se mohl vyhnout různým slepým uličkám, zkrátit si cestu a mnoho energie využít lépe. Snad to jinak nešlo. Ale jsem šťastný a vděčný, že se mi vůbec poznat dal. A jak to udělal? Skrze lidi.

25 Ze života farnosti

Dnes taky vím, že se našli lidé, kteří se za mě modlili. A pozvali mě. Otevřeli se mi a přijali mě. Netřískali mi o hlavu katechismem a ctnostmi, ale byli sví a boží a za svoji víru se nestyděli. Jsem jim vděčný za to, že mi svým křesťanstvím pomohli k obrácení. Dnes vím, že nemohu být více člověkem než s Bohem a že nemůžu mít větší svobodu než v Něm.

Závidím Vám, že Vy právě toto období svého života můžete prožít naplno. Že máte kolem sebe okruh stejně naladěných vrstevníků. Že máte kněze, kteří se Vám věnují a se svými otázkami se máte na koho obrátit. A nakonec, že máte rodiče, kteří se také snaží žít svoje křesťanství.

Možná znáte někoho, kdo ani dnes neví, že by byl vděčný za pozvání na výlet či k táboráku. Někoho, kdo neví o Boží svobodě. Někoho, kdo potřebuje zachránit.

Občas jsem se setkal s jakýmsi respektem ke konvertitům. Že oni se rozhodli pro Boha jako zralí lidé. Že nejsou zatíženi jakousi tou dětskou vírou danou křesťanskou výchovou. A tak dále. Ale víra je především dar. Dar, o který můžeme prosit, ale člověk si ho sám nedá. Ano, když dostane ten dar, každý musí dříve či později podobnou konverzí projít. I Vy. Rozhodnout se pro Boha a uchopit svoji víru vlastníma rukama. Ať se tedy pro Vás svátost břimování stane zpečetěním Vašeho osobního obrácení. Vašeho skutečného, pravdivého a zodpovědného rozhodnutí se pro Krista, pro křesťanství, pro církev.

J. Kánský

Vybrané informace ze společného zasedání pastorační a ekonomické FR ze dne 28.8.2007

- Byly předneseny zprávy z prázdninových farních aktivit (výlet rodin do Rokytnice, farní tábor a pobyt misijního klubka v Horním Němčí).
- Před poutí provedli varhanáři drobné opravy varhan a do poloviny září předloží návrhy na generální opravu varhan.
- Postupná výroba nového Betléma bude pokračovat i v dalších letech
- Výroba stolku na kancionály do kostela je v jednání.
- V nejbližší době by měla být provedena oprava rozhlasu v kostele, aby bylo lépe slyšet.
- Misijní klubko převzalo starost o parčík pod sochou sv. Václava od paní Blahové
- Je třeba provést revizi hromosvodu a kontrolu hasících přístrojů kvůli pojištění kostela proti požáru

sestavila Jarmila Sobotková

Kalendář farních akcí:

Setkání s P. prof. Petrem Pit'hou se uskuteční v sobotu 20. října. Po mši svaté, která začne ve 14.00 hod. v kostele sv. Vavřince, jsou na programu dvě přednášky v budově bývalého bufetu olešnické Orlovny. První přednáška s názvem „Nebojme se být jiní“ orientovaná hlavně na mládež začne v 15.00 hod. Po skončení této přednášky bude v 17.00 hod následovat druhá přednáška určená převážně rodičům „Před čím chránit naše děti“. Všichni jsou srdečně zváni.

Podzimní prázdniny (od 24.-28.října) strávíme s biřmovanci na faře v Heřmanově, kde by měla finišovat jejich dvouletá příprava. Zvána je i další věkově blízká mládež + mladí kmotři k společnému prožití před-biřmovací duchovní obnovy.

Mše sv. za všechny věrné zemřelé budou slouženy 2. listopadu v 7.15 hod.a v 17.30 hod. v kostele sv. Mikuláše. Po mších sv. bude krátká pobožnost na hřbitově.

Od 1. do 8. listopadu je možné získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné. (*tři obvyklé podmínky - sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce*)

Svátost biřmování udělí brněnský biskup Vojtěch v neděli 4. listopadu ve 14.00 hod. při slavné mši svaté.

Adventní setkání mládeže se uskuteční 1. prosince v Boskovicích

Roráty - během adventního období bude na faře připraven pestrý program pro děti. První setkání je naplánováno na 1. prosinec v 8.00 hod.

Adventní jarmark - 2.prosince

Adventní prodej knih proběhne 2. a 9. prosince v prostorech fary

Štědrost sv. Mikuláše zakusíme oslavou tohoto svátku v pátek 7. .prosince při večerní mši svaté.

KATECHEZE PRO DĚTI

Probíhá každou neděli o hrubé mši svaté v sakristii v průběhu kázání. Mohou se jí zúčastnit děti ve věku od 3 do 10 let.

SEDMIKRÁSEK

Zveme všechny předškolní děti se svými maminkami nebo i tatínky a babičkami na pravidelné pondělní schůzky se Sedmikráskem.

Sedmikrásek je loutka, která si s dětmi povídá a učí je všemu možnému: zdravení, děkování apod. Potom si děti společně zazpívají a vyrábí různé věci. Tato první část trvá necelou hodinu a další hodinu děti cvičí a hrají hry v tělocvičně.

Budeme se scházet každé pondělí v 17.00 hod v Katolickém domě. Všichni jste srdečně zváni.

MINISTRANTI

Kluci, chcete vědět kdo je to turiferář, navikulář, lecionář? Chcete se setkávat skamarády, kteří také chodí do kostela a do náboženství? Chcete si zasportovat, pobavit se?

Rodiče, chcete, aby se Vaši kluci dověděli nejen něco o mši svaté, ale i něco o víře ?

Pak tedy: SCHŮZKY MINISTRANTŮ SE KONAJÍ každý pátek od 16.00.

SCHŮZKY DĚVČAT - MISIJNÍ KLUBKO

Misijní klubko bude mít schůzky rozdělené na:
mladší děvčata (1. - 4. třída) v pondělí 16.30 - 19.00
starší děvčata (5. - 9. třída) ve středu 17.00 - 18.30
První blok zahajujeme společnou modlitbou, pokračujeme deseti minutovým povídáním o misiích a duchovním životě.
Druhý blok je věnován různým aktivitám, které souvisí s Misijním klubkem (výroba svíček, pohlednic, atd.) a ručním pracem.
Třetí blok začne v 18.00, bude společný v pondělí od 18.00 - 19.00. v tělocvičně základní školy a bude vyhrazen pohybovým aktivitám.

SENIORI

K pravidelnému setkávání, vzdělávání, cvičení jsou zváni senioři naší farnosti každé první pondělí v měsíci v 9.00 na faře.

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni :**

*dne 24.6.2007 Tereza Bočková
nar. 21.3.2007 v Boskovicích
dne 11.8.2007 Tereza Jančíková
nar. 9.6.2007 v Boskovicích
dne 8.9.2007 Nikol Kadlecová
nar. 29.7.2007 v Prostějově
dne 23.9.2007 Matyáš Chybík
nar. 29.7.2007 v Boskovicích*

Do stavu manželského vstoupili

*dne 23.6.2007 Brigita Krejčí a Josef Košina
dne 14.7.2007 Kateřina Ježová a Jiří Danzinger
dne 21.7.2007 Dana Klonová a Jiří Kadlec
dne 1.9.2007 Radka Zahálková a Miloslav Šešulka*

Na poslední cestě jsme vyprovodili :

*dne 21.7.2007 pana Františka Fadrného, nar. 19.9.1916
dne 18.8.2007 pana Františka Bláhu, nar. 19.12.1949
dne 20.8.2007 paní Miladu Hanákovou, nar. 18.11.1924
dne 25.8.2007 pana Jaroslava Hlouška, nar. 26.2.1921
dne 1.9.2007 paní Marii Novotnou, nar. 8.5.1916*

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.